

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1374/2020
02.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 3) Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Косанића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду КВ-1200/2019 од 13.07.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1502/20 од 16.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Косанића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Новом Саду КВ-1200/2019 од 13.07.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1502/20 од 16.09.2020. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Основног суда у Новом Саду КВ-1200/2019 од 13.07.2020. године усвојена је молба браниоца окривљеног АА, па је одређено да се брише осуда по пресуди Општинског суда у Новом Саду К.бр.1604/03 од 17.06.2005. године, која је постала правноснажна дана 09.08.2005. године, а којом је окривљени АА оглашен кривим због кривичног дела тешка крађа из члана 166. став 1. тачка 3) КЗ РС и изречена му условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци са роком провере од 2 (две) године, те је наложено да се брисање осуде има спровести у казненој евиденцији према месту рођења и према месту пребивалишта окривљеног.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1502/20 од 16.09.2020. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА изјављена против решења Основног суда у Новом Саду КВ-1200/2019 од 13.07.2020. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Косанић поднео је захтев за заштиту законитости само против решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1502/20 од 16.09.2020. године, а из садржине захтева очигледно произилази да се побијају оба правноснажна решења, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине правноснажно решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1502/20 од 16.09.2020. године и предмет врати на поновни поступак и одлучивање, као и да утврди да трошкови целокупног поступка падају на терет буџета Републике Србије.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да су нижестепени судови својим одлукама повредили одредбу члана 262. ЗКП, јер нису одлучили ко у конкретном случају сноси трошкове поступка и колико они износе, а окривљени је у току целог поступка путем ангажованог браниоца који је заступао његове интересе и предузимао правне радње, а за које има право да изврши наплату, опредељивао трошкове поступка и тражио њихову досуду у складу са важећом Адвокатском тарифом.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП је прописано да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове поступка и колико они износе.

Имајући у виду цитирану одредбу члана 262. став 1. ЗКП, те имајући при томе у виду да побијано правноснажно решење којим је одређено брисање осуде окривљеном АА по правноснажној пресуди Општинског суда у Новом Саду К.бр.1604/03 од 17.06.2005. године, по налажењу Врховног касационог суда, не представља решење у смислу члана 262. став 1. ЗКП, то дакле у конкретном случају нижестепени судови у побијаним правноснажним одлукама нису морали да одлуче о трошковима поступка, односно о томе ко исте сноси и колико они износе, због чега се као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног да су нижестепени судови повредили одредбу члана 262. ЗКП и тиме учинили повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Осим тога, за напоменути је да из списка предмета произилази да је Основни суд у Новом Саду посебним решењем КВ-1200/2020 од 25.11.2020. године одлучио о захтеву браниоца окривљеног за накнаду трошкова и то тако што је одбио као неоснован захтев браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Косанића за накнаду трошкова у износу од 213.000,00 динара.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да како је у конкретном случају поднет захтев за законску рехабилитацију сходно одредби члана 98. КЗ и како је првостепени суд требало да изврши законску рехабилитацију, а не судску рехабилитацију у односу на пресуду Општинског суда у Новом Саду К.бр.1604/03 од 17.06.2005. године, то су по мишљењу браниоца нејасни наводи другостепеног суда у образложењу другостепене одлуке да пошто се ради о лицу које је више пута осуђивано то је првостепени суд правилно применио одредбе о судској рехабилитацији, обзиром да по ставу браниоца да је надлежна Полицијска управа законито поступала и правовремено утврдила наступање законске рехабилитације у односу на пресуду Општинског суда у Новом Саду К.бр.1604/03 од 17.06.2005. године, то би ова осуда већ била избрисана из казнене евиденције окривљеног и не би ни постојала у тренутку када је у њу уписана нова осуда окривљеног по пресуди Основног суда у Новом Саду К.бр.762/10 од 01.08.2012. године. Изнети наводи браниоца окривљеног, којима он по налажењу овога суда полемише са разлозима које је другостепени суд дао у образложењу побијане другостепене одлуке и указује на њихову нејасност, би представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним решењима није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Косанића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић